

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. július 21.
(vasárnap)**

Szepesy László

AZ ÉRTÉKESET, VAGY A MARADÉKOT?

Lekció: Malakiás 1,6-10

Alapige: Malakiás 1,7

Imádkozzunk!

Nagy és hatalmas vagy Urunk, dicsőítünk Téged azért, hogy bár fent a mennyekben lakozol szentség közepette, mégis lejöttél hozzánk, nyomorultakhoz, bűnösökhöz, és velünk is együtt vagy. Köszönjük Úr Jézus Krisztus, hogy megüresítetted magad, emberi formát vettél fel, és mindenek szolgájává lettél, hogy megmentes bennünket. Köszönjük ezt a nagyon nagy kegyelmet és szeretetet. Köszönjük, hogy hatalmadat a mi megmentésünkre, és nem kárhoztatásunkra használtad.

Hálát adunk mindennapi áldásaidért, melyekben a héten is részesítettél minket. Köszönjük Urunk, hogy a nehézségek, megpróbáltatások mélysége közepette is velünk voltál, hűséges maradtál, és nem hagytál el minket. Még inkább köszönjük Neked, hogy megőrizted hitünket. Köszönjük igéd vezetését. Köszönjük, hogy tápláltad lelkünket, hitünket, és köszönjük, amikor konkrét dolgokra adtál választ nekünk. Köszönjük Urunk a hétköznapi jókat. Nem pusztán az ételt, italt, hanem mindent, amit kaphattunk Tőled. Neked tartozunk mindezekért hálával.

Mindennek tükrében még nagyobb hálátlanság tőlünk az, hogy sok bűnt követünk el Ellened, mert bár Te sok jót adtál nekünk, mi azt rosszal viszonzuk. Bocsásd meg nekünk minden mulasztásunkat, amikor jót tehattünk volna, de nem tettük meg, és bocsásd meg nekünk Urunk minden törvényszegésünket, mellyel Ellened vétkeztünk!

Mindazonáltal kegyelmedben bízva vagyunk most itt, és hálával áldozunk Teneked, mert tudjuk, hogy megszabadítottál bennünket a bűnből, bocsánatot

AZ ÉRTÉKESET, VAGY A MARADÉKOT?

szereztél arra. Kérünk Téged, segíts elfogadnunk ezt a bocsánatot, és megerősödnünk benne.

Köszönjük Neked azt, hogy most itt lehetünk igéd hallására. Add, hogy úgy halljuk a Te igédet, hogy az a szívünkbe vésődve valóban cselekedetekké, gondolatokká, vágyakká váljon bennünk! Köszönjük Neked, hogy kegyelmeddel megajándékozol bennünket. Áldott legyen a Te szent neved ezért is, örökkön-örökké!

Ámen.

Igehirdetés

Néhány évvel ezelőtt, mielőtt a feleségemet megismertem volna, magamnak kellett gondoskodnom arról, hogy minden nap legyen mit ennem. Az ebédemet is magam főztem, ezért elég gyakran el kellett mennem bevásárolni a piacra, vagy a boltba. Főként a piacon és a kisebb üzletekben figyeltem fel arra, hogy a régi vásárlókat, akiket az eladók már jól ismernek, előnyben részesítették. Ez pedig abban mutatkozott meg, hogy a szebb és jobb falatokat adták nekik. A hentesnél a szebb és soványabb húst, a zöldségesnél a friss, kevésbé aszott zöldségeket és gyümölcsöket, és a tojások közül is a frissebbet adták oda a törzsvásárlóknak, akiket kedveltek. A többieknek pedig az jutott, ami maradt: a zsírosabb, az aszottabb, a régebbi. Kivéve természetesen, ha valaki szót emelt ez ellen.

Nem új dolog ez, hogy annak, aki fontos számunkra, akár vevőként, akár ismerősként, jobbat adunk, mint az idegennek, akihez kevésbé kötődünk. Nincs ez másként az ajándékozással sem. A legtöbb ember sokkalta értékesebb ajándékot vesz egy családtagja születésnapjára, mint esetleg egy ismerősére, aki kevésbé áll közel hozzá. Érthető módon más értékben ajándékozunk meg őket.

Az, hogy kinek adjuk az értékesebbet, a szebbet és jobbat, beszél arról, hogy milyen az illetővel a kapcsolatunk, mennyire áll közel hozzánk.

Isten a felolvasott igében arról beszél, hogy mindaz, amit neki áldozunk, amit neki adunk, árulkodik arról, hogy Ő mennyire fontos a számunkra, és hogy mennyire igazán tiszteljük Őt. Ebben az igében Urunk arról panaszkodik, hogy népe nem szereti, becsüli és tiszteli Őt annyira, amennyire kellene. Ennek kapcsán három dolgról legyen ma szó. Először azt nézzük meg, hogy mi baja volt régen Istennek az izraeliek áldozataival, azaz mit jelentett akkor ez az ige. Másodszor: azt nézzük meg, hogy hogyan jelenhet meg ez a kísértés, vagy éppen bűn napjainkban, a mi életünkben. Harmadszor pedig Isten megoldásáról lesz szó, hogy milyen szabadítást készített számunkra ebből a bűnből, hogyan akar bennünket kivezetni belőle.

Először tehát azt vizsgáljuk meg, hogy mit jelentett a próféta korában ez az ige. Mi baja volt Istennek az akkori áldozatokkal? Elöljáróban annyit hadd mondjak el, hogy Isten Krisztus eljövetele előtt konkrétan meghatározta, hogy hogyan kell Őt imádni és tisztelni a templomban. Mózes III. könyve tele van olyan rendelkezésekkel, amelyek a különféle áldozatok fajtáiról szólnak, és pontosan leírják, hogy mikor, mit, kinek és hogyan kellett bemutatnia áldozatként.

Mai igénk szempontjából csak az egyik ilyen parancsot idézném a III. Mózes 22,21-22-ből: „ha valaki hálaáldozattal áldozik az Úrnak, vagy fogadalmának teljesítésére, vagy szabad akaratból, s akár marhaféléből, akár juhféléből, ép legyen, hogy kedves legyen. Semmi fogyatkozás ne legyen abban. Vakot vagy rokkantat, vagy csonkát, vagy fekélyest, vagy viszketegest, vagy varast ne áldozatok az Úrnak, és tűzáldozatul ne tegyetek ezekből az oltárra az Úrnak! ... mivel fogyatkozás van bennük: nem fogadtatnak kedvesen érettetek.” Isten tehát egyértelműen megparancsolta népének, hogy neki csak ép állatot áldozzanak, és kenyeret is csak olyat, amelyet Ő megparancsolt. Egyrészt azért parancsolta így, mert ez méltó Őhöz, ez méltó az Ő Fenségéhez, hogy ép, értékes, teljes áldozatokat mutassanak be Neki. Másrészt pedig azért, mert ezek az áldozatok Jézus Krisztus egyetlenegy tökéletes áldozatára mutattak előre.

Ehhez képest viszont Malakiás korában, a babiloni fogságból hazatért nép vak, sánta vagy béna állatokat vitt áldozni az Úrnak, amiket maguk már úgyszemint használtak. Ezért Isten ebben az igében megfeddi az egész népet. Azért mondom, hogy az egész népet, mert bár a 6. vers csak a papokat említi, de a 8. vers azokat is, akik ezeket az áldozatokat a papoknak adták. Isten két okból emelte ki a papokat. Egyrészt azért, mert ők voltak a felelősök az áldozatbemutatásért, ők voltak a nép vezetői, másrészt pedig azért, mert azzal, hogy elfogadták a hitvány áldozatokat az emberektől, eltúrták, hogy Istenre is szégyent hozzon a nép. Mert mi lett volna szégyenletesebb, mint beszennyezett áldozatokat és beszennyezett kenyeret felkínálni Istennek? Olyat, amit Ő megtiltott! Isten az igében nagyon egyszerű példát hoz erre, hogy megérthessék: ha a fejedelemnek vitték volna ugyanezt az áldozatot, az nem tűrte volna el, hogy ilyenekkel megsértsék. Az Úr azonban tűrje el?

Kinek a hibája volt ez? A népé, mert ilyen áldozatokat vitt, vagy a papoké, hogy azt elfogadták? Az ige szerint mindkettőé. Úgy gondolom, ahhoz, hogy belássuk, hogy Isten itt mindannyiukat, a papokat és népet egyaránt vádolja ezzel a bűnnel, előbb pontosan meg kell értenünk, hogy mi történt.

Ez pedig a következő: a nép akkortájt nem volt túl gazdag. Éppen hogy visszatértek a fogságból, ami azt jelentette, hogy újból kellett kezdeniük a teljes életüket. És mivel Babilonból nem hoztak magukkal túl sok vagyont, a föld pedig sivár és műveletlen volt, ezért elszegényedtek. Miután tehát a nép sok szűkséget látott, a Haggeus prófétánál olvasottak alapján, elhanyagolták Isten templomát (Hagg. 1,4), valamint a neki bemutatott áldozatokat. Azonban valahogyan mégis eleget akartak tenni az Isten iránti kötelezettségeiknek, nem merték azt megtenni, hogy semmit sem áldoznak, ezért hoztak béna, vagy vak állatokat. Így rontották meg az egész istentiszteletet és így váltak az áldozataik beszennyezetteké Isten szemében.

Mit kellett volna tenniük ebben az esetben a papoknak? Isten szerint ezeket az áldozatokat nem pusztán el kellett volna utasítaniuk, hanem inkább be kellett volna zárniuk Isten templomát, mint sem válogatás nélkül elfogadniuk mindazt, amit Isten megtiltott. Ezt olvassuk a 10. versben: „vajha valaki közületek bezárná az ajtót, hiába ne tüzelnétek az én oltáromon”. Ezek nagyon kemény

AZ ÉRTÉKESET, VAGY A MARADÉKOT?

szavak testvérek! Miért lépett fel Isten ilyen keményen mind a papokkal, mind a néppel szemben? Azért, hogy felrázza őket, mert az izraeli nép valójában közönyös volt Isten iránt. Ez látszott az áldozataikból, amikkel megszentelték az istentiszteletet. A papok pedig mulasztást követtek el. Fel kellett volna lépniük a néppel szemben, az ilyen gyakorlattal szemben. Mivel azonban maguk a papok is éhesek voltak, ezért jobbnak látták azt, hogy mindent elfogadjanak a néptől. Ugyanis ezekből az áldozatokból ők maguk is részesültek: megkapták a kenyeret, és a hús egy részét, miután az áldozatot bemutatták. Mintha a papok ezt kérdezték volna: „Mi lesz velünk, ha elutasítjuk ezeket az áldozatokat? Hiába hitványak, de ha elutasítjuk őket, akkor a végén semmit sem fognak hozni, és akkor éhezni fogunk. Semmi előnyünk sem származna ebből. A végén még a magunk költségére kellene áldoznunk, márpedig ezzel a teherrel nem tudnánk megbirkózni”. A teljes igazsághoz azonban az is hozzátartozik, hogy a papok nem csak ezekből az áldozatokból kaptak enni és inni, volt más jövedelmük is. Mivel tehát a papok a maguk javára kímélték a népet, a próféta joggal feddi őket, és mondja: megfertőztetett kenyeret kínáltok. Ebből látjuk, miért volt a papok hibája is, mikor a nép szennyezett kenyeret és elfogadhatatlan áldozatokat kínált fel.

Ugyanakkor ez nem mentette fel a népet sem az alól, hogy ilyen áldozatokat vittek az Úrnak. Ugyanis nem arról volt szó, hogy egyszer-egyszer nem tudtak volna tiszta kenyeret áldozni az Úrnak, hisz maguk is ettek ilyet néha. Anyyira azért nem voltak szegények. Csak éppen Isten hátrébb került a sorban, mint saját maguk. Mindig maguk ették meg a jó kenyeret, és ami maradt, abból került az Úr asztalára. Isten nem azt akarta, hogy minden vagyonukat Őrá költsek, és nekik ne maradjon, csak a rossz, hanem azt, hogy a jóból áldozzanak időnként neki. Lehet, hogy ez megritkította volna az áldozatok gyakoriságát, nem vittek volna minden nap, csak minden héten, vagy esetleg minden hónapban áldozatot az Úr elé, de az legalább kedves áldozat lett volna Isten előtt.

Jól ismerjük azt a történetet, amikor egyszer Jézus leült a templomban a persellyel szemben, és nézegette, hogy ki mennyi pénzt dob be abba. A gazdagok csak úgy szórták a pénzt. S ekkor feltűnt egy özvegyasszony, aki csak két fillért, a többihez képest elenyésző összeget dobott be, de neki ez volt az összes vagyona. Másnap lehet, hogy a gazdagok megint visszajöttek, megint adakoztak, az özvegyasszony azonban már nem tudott mit beledobni. Mégis ennek az asszonnak az áldozata volt kedvesebb Jézusnak. Miért? Mert a gazdagok a feleslegükből adtak, az özvegyasszony pedig mindenét, amije volt. Ezért bár csak egyszer áldozott az Úrnak, mégis többet jelentett ez, mint a gazdagok összes áldozata együtt véve. Isten szemében nem feltétlen a gyakoriság a lényeg, hanem az, amit adunk, és amilyen szívvvel adjuk. Ezt jelentette Malakiás próféta igéje akkoriban a nép számára.

Másodszor nézzük meg, hogy mit jelent ez az ige napjainkban, ránk nézve. Az első, amit meg kell jegyeznünk, hogy ma már nem olyan papság van, mint régen volt. Az I. Péter 2,9 alapján mindannyian papok vagyunk, és különféle áldozatokat mutatunk be Istennek. Nem kellenek emberi közbenjárók, akik bemu-

tatják a mi áldozatainkat, hanem magunk adhatjuk Krisztuson keresztül oda őket Istennek. Egyetlen pap létezik: Jézus Krisztus, s rajta keresztül áldozhatunk mi is. De mik ezek az áldozatok? Ma mit áldozhatunk Istennek? A Heidelbergi KT 32. kérdés-felelete rávilágít arra, hogy Isten papjaiként egész életünket, teljes valónkat hálaáldozatul Istennek adhatjuk. Elsősorban a szívünket, az életünket érti ez alatt Isten, de ugyanakkor mindazt is, amink van. Mindenünket: pénzünket, időnket, erőnket, mindent, amit az Úrtól kaptunk. Tehát tudunk áldozatokat bemutatni? Más fajtákat ugyan, de igen, tudunk. Ugyanakkor az ígében szereplő bűn minket is kísérthet, akárcsak Izráel népét akkoriban. Nézzük meg néhány konkrét példán keresztül, hogy milyen lehet az, amikor ma hibás, sérült áldozatokat mutatunk be az Úrnak. Csak három példát szeretnék röviden elmondani.

Alapelvként szögezzük le, hogy az Úr ma is azt szeretné, ha a számunkra legértékesebből áldoznánk, nem pedig a maradékból. Például vegyük az időt. Milyen helyen szerepel az időbeosztásunkban Isten? Sokaktól hallottam, hogy nem jut idejük a munka, család, és sok más egyéb mellett arra, hogy időnként leüljenek, és a Szentírást tanulmányozzák, ha nem is minden nap, de legalább bizonyos rendszerességgel, vagy, hogy eljussanak a gyülekezeti csoportok alkalmaira. Valóban egy rohanó világban élünk, amelyben sok dologra kell időt szánunk. Az egyetemen tanulmányi ügyintézőként, ezt magam is átéltem, de azt a csodás dolgot is megtapasztalhattam, hogy az Úr mindig kirendelt időt arra, hogy Őrá figyeljek. Csak ehhez kellett egy elhatározás, amelyet bennem a Szentlélek kimunkált. A kérdés az, hogy hogyan gazdálkodunk és tervezünk az időnkkel? A maradék időnk jut csak Istenre, és előrébb kerül minden, még a pihenés is, vagy esetleg előre vesszük, és ha nem is minden nap, de betervezzük életünkbe az Úrra való figyelmet? Ha van szabadidőnk, abból jut-e Istennek is, és ha igen, mennyi? Itt vagyunk az alkalmakon, de annyi mindent terveztünk, hogy utána már rohannunk is kell tovább, vagy esetleg testvéreinkre is jut időnk? Milyen csodás lenne betervezni, hogy itt maradunk, egymást még jobban megismerjük, s egymás hite által – szeretetközösségben együtt – épülhetünk. Mózes azt kérte az Úrtól a 90. zsoltárban, hogy tanítsa meg úgy számlálni napjait, hogy bölcs szívhez jusson. Isten bölcsességére van szükségünk az időnket helyesen beosztani. Kérdés mennyit áldozunk Neki? A heti 168 órából hány óra jut a mi Urunkra? Tudom jól, hogy az egész napot Vele töltjük, mert hiszen a munkában, otthon, a családdal, mindig az Úrral vagyunk. De külön, csak az Őrá való figyelésre, a testvérekre való figyelésre mennyi időt tervezünk be?

A következő példánk legyen a hálaadás. Azt olvassuk az 50. zsoltárban, hogy hálával áldozunk az Istennek. Mennyiszer adunk hálát az Úrnak akár a mindennapi jóért, akár áldásaiért, akár megváltásunkért, mindazokért az ajándékokért, amikben részesít bennünket? Mennyi hely és idő jut imádságainkban az Úrnak való hálaadásnak, neve magasztalásának és dicsőítésének? Sok minden leköti a figyelmünket imádság közben is, sok mindent kérünk mennyei Atyánktól, mert az Ő ígéretében bízunk. Ő maga mondta: „Kérjétek, és adatik nektek!” De mindemellett még ott a kérdés: az imádságban mennyi hely jut a hálaadásnak? Mennyiben válik Isten imádásává a mi imádságunk?

AZ ÉRTÉKESET, VAGY A MARADÉKOT?

Végül egy konkrét példát hadd hozzak még a testvérek elé. Nagyon sokszor eszembe jut ez az eset, amit egyszer úgy hallottam valahol: egy gyülekezetben adakozást hirdettek rászorulóknak, és főként ruhákat kértek a testvérektől. Egy idős asszony egy zsák ruhát hozott, és a következő szavakkal adta át a ruhákat: már régóta meg akartam szabadulni ezektől a rongyoktól, sok helyet foglaltak a szekrényben. Miből adunk? A maradékból, a feleslegből, ami nekünk már nem kell? Hála az Úrnak, voltak olyanok is, akik teljesen új, még bolti csomagolásban lévő ruhákat is hoztak, mert olyat akartak adni, amelyet maguk is szívesen kaptak volna. Még számtalan példát hozhatnánk, hogy az áldozatunk időnként olyan lehet, mint régen a zsidóké volt, hogy Istennek csak a maradék jut az életünkben.

De ahelyett, hogy folytatnánk ezt a felsorolást, inkább nézzük meg, hogy Isten mit készített számunkra szabadulásként ebből a bűnből. Ehhez viszont először azt kell meglátnunk, hogy mi a probléma valódi gyökere. A 7. versben adja meg nekünk Urunk erre a választ: „azt gondoljátok, hogy az Úrnak asztala megvetni való”. Minden bűnös tett mögött, valami bűnös gondolat és vágy húzódik meg. Isten erre világít itt rá. Milyen gondolat az, amely az ilyen áldozatok mögött áll? Az, hogy megvetjük az Urat. Ez egy elég súlyos vád. Mi, akik hívőnek valljuk magunkat, és igyekszünk az Ő nevét dicsőíteni? Miért mondja ezt nekünk, hogy megvetjük az Urat? Mit jelent ez? Nem feltétlen azt, hogy valaki szánt szándékkal, tudatosan vétkezik az Úr ellen. Akik ilyen áldozatot visznek az Úr elé, azok nem azzal a szándékkal teszik, hogy mindenáron megszegjék az Úr törvényét. Valahol ott van bennünk a tudat, hogy az Úrnak áldozatot kell bemutatni, de ugyanakkor nem becsüljük, nem szeretjük, és nem tiszteljük Őt eléggé ahhoz, hogy értékes áldozatot mutassunk be Neki. Mit jelent tehát a megvetés? Azt, hogy Istennek nem adják meg a neki járó tiszteletet és félelmet. Nem azt jelenti, hogy egyáltalában nem szeretjük Őt, csak azt, hogy nem úgy szeretjük, amennyire lehetne és kellene. Ahogyan azt Isten a 6. versben is panasolja: „A fiú tiszteli az ő atyját, a szolga pedig az ő urát. Ha én a ti atyátok vagyok, hol az én tiszteletem? Ha én a ti uratok vagyok, hol az én félelmem?” A tisztelet hiánya az, amit az Úr megvetésnek hív. Azt, hogy Ő nem elég fontos nekünk. Ha valaki Urunkat nem tiszteli, mint Atyját, és nem féli, mint Urát, akkor előbb-utóbb oda jut el, hogy valamilyen szinten megveti Őt. Ez nem a tisztelet teljes hiánya, de nem is a szeretetből és tiszteletből fakadó imádat jele. Márpedig Istent nem lehet csak fél szívvel, fél tisztelettel imádni. Azt mondja az Úr a nagy parancsolatban: szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, minden erődből és teljes elmédből. Isten teljes szeretetet, és az ebből fakadó tiszteletet kívánja tőlünk. Ez pedig abban mutatkozik meg, hogy az igazán értékeset adjuk oda Neki. Mert akit szeretünk, annak a legjobbat adjuk.

Ha tehát úgy látjuk, hogy a mi életünkben is kísértést jelent az, hogy az Úrnak olyan áldozatot mutassunk be, ami nem tetszik neki, akkor nézzünk Őrá, és végtelen hatalmára. Isten azt mondja, hogy úgy harcolhatunk ez ellen a bűn ellen, ha észrevesszük az Ő Atya voltát, hogy mint atya szeret minket, és azt, milyen hatalmas Úr Ő. Ebben az igeszakaszban többször is előfordul, hogy Is-

ten a Seregek Urának nevezi magát. Ezzel az ő hatalmát fejezi ki. Erre azért van szükség, mert merészek vagyunk hitvány áldozatokat bemutatni Neki, bátrak és vakmerőek vagyunk mindenfélét az Úr elé hozni. Azért nem szolgáljuk Őt úgy, ahogy azt kéri tőlünk, mert nem látjuk Őt elég hatalmasnak, elég szeretetteljesnek, olyannak, amilyen Ő valójában. Forduljunk ebben az esetben mindig a Seregek Urához, és lássuk meg az Ő hatalmát, szeretetét.

A fejezet hátralevő részében az Úr ezt hozza elénk, hogy milyen hatalmas Isten is Ő. Az egész földkerekség imádja és féli a nevét. Nagy az Úr neve még a pogányok között is. Az ilyen kísértésekkel és bűnökkel szemben nem tudunk másként harcolni, csak úgy, hogy kérjük Urunkat, hogy mi is megláthassuk az Ő nevének nagyságát és tiszteletre méltó voltát. Csak azt dicsérjük őszintén, és csak annak adunk jó ajándékot, akit igazán szeretünk és tisztelünk. Isten a Seregek Ura. Sokszor magam elé képzelem ezt a képet. Isten angyali seregek, hívó lelkek seregének ezrei, százezrei fölött áll, és parancsol nekik. Úgy lesnek a szavára, mint a szerető gyermek atyja szavára. Hatalmas az Úr, áldott az Ő neve! Jézus Krisztus amikor eljött, tökéletes áldozatot mutatott be, ami az Atyának tetsző volt. Ha nem ezt tette volna, akkor nekünk nem lenne reménységünk a megmenekülésre. Így viszont minket is képessé tud tenni olyan áldozatokra, amelyek az Úrnak tetszeni fognak. Minden hiányosságunkat pedig kipótolja az Ő kegyelme, az Ő golgotai keresztáldozata.

Könyörögjünk ezért, hogy az Úr mindig megláttassa velünk az Ő tiszteletre méltó voltát, és hogy indítsa minket arra, hogy neki tetsző módon adjuk oda életünket, mindenünket az Ő oltárára. Ámen!

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, Mennyei Édesatyánk, hogy minden nap megújítod kegyelmedet az életünkben, hogy minden jóval megajándékozol bennünket, és a nehézségek, próbatételek idején is megőrzöl minket, és még a szenvedéssel is a javunkat akarod munkálni. Köszönjük, hogy szereteted bizonyítékai körbevesznek bennünket nem csak azáltal, hogy ígérből megérthetünk dolgokat, és ez megváltoztathatja az életünket, és nem is csak azzal, hogy a hétköznapokban mindenben gondoskodsz rólunk, hanem leginkább azzal, hogy Te a számodra legértékesebbet adtad oda értünk áldozatul, hogy mi megmenekülhessünk.

Köszönjük, hogy hatalmad jeleit is megláthatjuk. Köszönjük, hogy csodálatos szabadulásokat élhettünk át gyülekezetünkön belül, és tapasztalhattunk meg mi magunk is.

Mindezek tükrében láttasd meg velünk Urunk, hogy bár törekszünk a Te neved imadására, magasztalására, mégis oly gyakran az életünkből csak a maradék jut számodra! Bocsásd meg nekünk, hogy nem szeretünk úgy Téged, mint gyermekek az atyjukat, és hogy nem félünk úgy, mint szolgák az Urukot! Kérünk, hogy minden bűnünket vedd el, és ebből a bűnből is szabadíts meg. Hisszük, hogy Te képes vagy erre.

Kérünk, ragyogtasd fel előttünk fenséges voltodat, azt, hogy milyen áldozatok méltóak Hozzád, és milyen élet az, amely Téged dicsőít. Kérünk, add az

AZ ÉRTÉKESET, VAGY A MARADÉKOT?

engedelmesség Lelkét, hogy olyan áldozatot mutathassunk be, amely Neked tetszik, és Téged valóban dicsőít. Hisszük kegyelmességedet, hogy ebből a bűnből is meg tudsz bennünket szabadítani, hisszük, hogy ezért is jöttél el. Kérünk Urunk, tedd ezt meg. Köszönjük azokat az alkalmakat, amikor olyan áldozatot tudtunk hozni Lelked segítségével, amely tetszett Neked. Köszönjük, hogy ezt a munkát már elkezdted az életünkben. Add, hogy továbbra is Benned bízunk.

Könyörgünk gyülekezetünk minden tagjáért. Imádkozunk a betegekért, a magányosokért, hogy a nehézség és a megpróbáltatás idején Te légy támaszuk, erősségük. Adj nekik erőt terhük elhordozásához! Kegyelmed, irgalmad nagysága szerint adj a betegeknek gyógyulást, a magányosoknak pedig testvéri közösséget itt a gyülekezetben! Köszönjük, hogy adtál minket egymásnak, hogy egy család lehetünk, testvérek lehetünk, és Te lehetsz a mi Atyánk. Add, hogy felfedezzünk ennek csodálatos voltát!

Köszönjük minden igédet, melyekkel megajándékoztál bennünket. Köszönjük Urunk a mögöttünk lévő neszmélyi heteket. Köszönjük, hogy azokon is Te szólaltál meg, Lelked jelen volt és munkálkodott mind a szolgálókban, mind azokban, akik hallgatták a Te igédet. És köszönjük, hogy reménységgel lehetünk, és kérhetjük a Te áldásodat az előttünk álló táborokra is. Kérünk, hogy azokat is Te áldd meg! Add Urunk, hogy minden dolgunk a Te akaratod szerint menjen végbe! Légy velünk a munkahelyeinken, a családjainkban! Indíts bennünket közöttük is a Te neved imadására és magasztalására! Kérünk, hogy gyülekezetünket továbbra is Te őrizd, és Te áldd meg, maradj őriző és vezérlő pásztorunk! Ámen.

165. Dicséret 5 és 6 verse

5. Egyszerűvé formálj Belső, lelkiképpen,
békeességben, csöndességben. :/:
Tisztogasd meg szívem: Tisztaságod lássam
Lélekben és igazságban.
Szívemmel Mindig fel- Szállhassak sasszárnyon:
Csak Te légy világom!

6. Jöjj és lakozz bennem: Hadd legyen már itt lenn
Templomoddá szívem-lelkem! :/:
Mindig közellévő: jelentsd Magad nékem,
Ne lakhasson más e szívben;
Már itt lenn Mindenben Csakis Téged lásson,
Leborulva áldjon!